

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Stanisław Stankiewicz

w sprawie **A.N.**

skazanej z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 16 lipca 2025 r.,

wniosku obrońcy o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją

wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 23 września 2024 r., sygn. akt IV Ka 699/24,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu

z dnia 8 lutego 2024 r., sygn. akt VI K 766/21,

na podstawie art. 532 § 1 i 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

W złożonej przez obrońcę skazanej A.N. kasacji, niezależnie od podniesionych zarzutów rażącej obrazu prawa procesowego i materialnego, zawarty został również wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją wyroku do czasu rozpoznania kasacji.

W uzasadnieniu przedmiotowego wniosku obrońca wskazał m.in., że wykonanie zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczonej wobec A.N. „długoletniej” kary pozbawienia wolności oraz „wysokiego” obowiązku naprawienia szkody, biorąc pod uwagę jej podeszły wiek oraz fakt, że jej jedynym istotnym składnikiem majątku

jest prawo własności domu, w którym skazana obecnie mieszka – „może wywołać dla niej niedające się odwrócić skutki”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek obrońcy skazanej nie zasługiwał na uwzględnienie.

Na wstępie przypomnieć należy, że zgodnie z treścią art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Wstrzymanie wykonania orzeczenia ma niewątpliwie charakter wyjątkowy, wprowadza bowiem odstępstwo od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń (art. 9 k.k.w.), a wobec tego nie podlega wykładni rozszerzającej, zaś samo wniesienie kasacji nie stanowi dostatecznej podstawy do zastosowania tej szczególnej instytucji. Łączy się to bowiem z faktem, że kasacja przysługuje od prawomocnego wyroku, a więc orzeczenia objętego prawnym domniemaniem prawidłowości zawartych w nim rozstrzygnięć. Wprawdzie przepis art. 532 § 1 k.p.k. nie formułuje przesłanek przemawiających za podjęciem takiej decyzji, jednakże w judykaturze od dawna utrwalone jest stanowisko, że zastosowanie instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonywanie lub wykonanie orzeczenia, przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej spowodowałoby dla osoby skazanej wyjątkowo dolegliwe skutki. Do owych szczególnych okoliczności należy zaliczyć rangę i charakter postawionych zarzutów kasacyjnych i ich widoczną już *prima facie* zasadność oraz w związku z tym wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia wniesionej skargi, gdyż w takiej sytuacji wykonanie orzeczenia przed rozpoznaniem kasacji, zwłaszcza w zakresie kary, spowodowałoby dla skazanego poważne i nieodwracalne następstwa.

Oceniając wniosek obrońcy przez pryzmat powyższych reguł, stwierdzić należy, że na obecnym, wstępnym etapie postępowania kasacyjnego, nie przesądzając oczywiście ostatecznego rozstrzygnięcia (po merytorycznym rozpoznaniu wniesionego nadzwyczajnego środka zaskarżenia), nie zachodzą wystarczające przesłanki do zastosowania dobrodziejstwa z art. 532 § 1 k.p.k. W orzecznictwie utrwalone jest stanowisko, iż to sam skarżący powinien odrębnie, w powiązaniu z formułowanymi w kasacji zarzutami przedstawić dodatkową

argumentację i wykazać właśnie szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami, wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia tych zarzutów, a tym samym i nieodwracalnych skutków wykonania już obecnie prawomocnie orzeczonej kary. Tymczasem obrońca odwołał się jedynie do wymiaru orzeczonej wobec A.N. kary pozbawienia wolności oraz perspektywy wykonania prawomocnego wyroku skazującego, w zakresie nałożonego na nią obowiązku naprawienia szkody (przeprowadzenia postępowania egzekucyjnego). Wskazać jednak trzeba, że wzgląd na konsekwencje wykonania wyroku, np. w przedmiocie przeprowadzenia postępowania egzekucyjnego jest doniosły dopiero wtedy, kiedy zachodzi wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji (zob. postanowienie SN z 14 października 2021 r., II KK 466/21). Wprawdzie ranga sformułowanych w skardze zarzutów rażącej obrazu prawa procesowego i materialnego jest niewątpliwie wysoka, jednakże, dla uwzględnienia wniosku o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku, prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji (konkretnego zarzutu), musiałoby być nieomal zbliżone do pewności, oczywistości. Tymczasem na obecnym etapie postępowania można jedynie powiedzieć, że niewątpliwie zasadność wniesionej na rzecz A.N. skargi, zostanie szczegółowo i wnikliwie przeanalizowana przez Sąd Najwyższy na rozprawie. Rzecz jasna takiej gruntownej oceny nie można dokonywać na przedpolu merytorycznego rozpoznania kasacji w sytuacji, gdy nie podnosi ona tego rodzaju uchybień oraz argumentów, które w sposób oczywisty, a więc bez potrzeby głębszego wnikania w całokształt materiałów sprawy, wskazywałyby na niebudzącą wątpliwości ich zasadność, a tym samym nieomal realną pewność uwzględnienia kasacji. Wobec tego przedmiotowy wniosek, w tej perspektywie, nie zasługiwał na uwzględnienie.

Dostrzec także należy, że w pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy, prokurator wniósł o jej oddalenie, podkreślając (w uzasadnieniu stanowiska), że jest ona oczywiście bezzasadna.

W tym stanie rzeczy, nie przesądzając (w kontekście wcześniejszych uwag) w żadnym stopniu przyszłego rozstrzygnięcia, które zapadnie po merytorycznym rozpoznaniu kasacji, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą wystarczające podstawy do uwzględnienia wniosku obrońcy i zastosowania wyjątkowej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k.

Z tych względów, orzeczono jak na wstępie.

[WB]